

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Ο ΕΝΔΡΟΣΟΣ ΠΟΚΟΣ

Ο Ἀκάθιστος Ὕμνος, ἡ εὐφρόσυνη νότα τῆς Σαρακοστῆς, βρῖθει ἀπὸ εἰκόνας τῆς Παναγίας. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἡ Θεοτόκος ὀνομάζεται «ἔνδροςος πόκος» (ζ' ὠδὴ τοῦ κανόνα). Πόκος (ποκάρι στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ μας), εἶναι τὸ μαλλὶ ἀπ' τὴν κουρὰ τῶν προβάτων. Ἀπ' τὴν Παναγία, λέει ὁ ὕμνος, ἔσταξε ἡ δροσιὰ ποὺ ἔσβησε τὴ φωτιὰ τῆς πολυθείας, γιατί εἶναι ὁ «ἔνδροςος πόκος», τὸν ὁποῖο προεῖδε παλιὰ ὁ Γεδεών. Ἡ εἰκόνα παραπέμπει σὲ ἓνα θαυμαστὸ γεγονός τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας (Κριτ., κεφ. 6).

Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ λάτρεψαν τὸν Βάαλ, εἰδῶλο τῶν Ἀμορραίων. Γιὰ παιδαγωγία ὁ Κύριος τοὺς παρέδωσε στοὺς Μαδιανίτες, ποὺ λεηλατοῦσαν τὴ χώρα τους γιὰ μιὰ ἑπταετία. Κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς σκλαβιάς οἱ Ἰσραηλίτες μετάνοησαν καὶ ἀναζήτησαν τὸ Θεό. Τότε ὁ Κύριος ἔστειλε ἓναν ἄγγελο στὸν πιστὸ Γεδεών, ὁ ὁποῖος ράβδιζε κρυφὰ τὰ σάχνα τοῦ σταριοῦ του μέσα στὸ πατητήρι, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ Μαδιανίτες. Ὁ ἄγγελος κάθησε κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιὰ καὶ εἶπε στὸν Γεδεών, ὅτι ὁ Κύριος τὸν ἀποστέλλει νὰ ἐλευθερώσει τὸ λαὸ του ἀπ' τοὺς Μαδιανίτες. Ὁ Γεδεών ἀπάντησε: «Μὲ ποιὰ δύναμη θὰ σώσω ἐγὼ τοὺς Ἰσραηλίτες»; «Ὁ Κύριος θὰ εἶναι μαζί σου, εἶπε ὁ ἄγγελος. Θὰ χτυπήσεις τοὺς Μαδιανίτες σὰν νὰ εἶναι ἓνας ἄνθρωπος».

Ὁ Γεδεών ζήτησε ἀπ' τὸν ἄγγελο νὰ μὴ φύγει καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι του. Ἐσφαξε καὶ ἔβρασε ἓνα κατσικάκι, ἔφτιαξε ἄζυμα ψωμιὰ καὶ μέσα σ' ἓνα κοφίνι τὰ πρόσφερε στὸν ἄγγελο κάτω ἀπ' τὴ βελανιδιά. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε νὰ τὰ βάλει πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Ἄπλωσε τότε ὁ ἄγγελος τὸ ραβδί του, ἄγγιξε τὰ κρέατα καὶ τὰ ψωμιὰ καὶ ἀμέσως ξεπήδησε φωτιὰ ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ τὰ κατέκαψε. Ὁ Γεδεών κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ γκρέμισε τὸ βωμὸ τοῦ Βάαλ, ἔστησε νέο θυσιαστήριο καὶ πρόσφερε ἓνα μοσχάρι θυσία στὸ Θεό.

Πνεῦμα Κυρίου δυνάμωσε τὸν Γεδεών. Σάλπισε καὶ συγκέντρωσε γύρω του στρατό. Τότε εἶπε στὸν Κύριο: «Δεῖξε μου μὲ τὸ ἐξῆς σημεῖο, Κύριε, ἂν πρόκειται νὰ σώσεις μὲ τὸ χέρι σου τὸν Ἰσραήλ: Θὰ βάλω ἓνα ποκάρι μαλλιά στὸ ἄλῶνι. Ἄν τὴ νύχτα πέσει δροσιὰ μόνο στὸ ποκάρι, ἐνῶ γύρω θὰ εἶναι ὅλα στεγνά, θὰ πεισθῶ ὅτι θὰ κάμεις αὐτὸ ποὺ εἶπες». Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὸ πρωὶ ὁ Γεδεών ἔστειψε τὸ μαλλὶ καὶ ἡ δροσιὰ ποὺ ἔσταξε ἀπ' αὐτὸ γέμισε μιὰ λεκάνη. Τότε εἶπε πάλι στὸ Θεό: «Θὰ σοῦ μιλήσω ἀκόμα μιὰ φορὰ, Κύριε, μὴ μοῦ θυμώσεις. Θέλω νὰ κάμω κι ἄλλη μιὰ δοκιμὴ μὲ τὰ μαλλιά. Ἄς μείνουν τώρα αὐτὰ στεγνά καὶ ἂς πέσει δροσιὰ σ' ὅλον τὸν ὑπόλοιπο τόπο». Ὁ Θεὸς ἔκαμε πάλι συγκατάβαση. Ἔτσι τὴ νύχτα ἐκείνη τὸ μαλλὶ ἔμεινε κατάστεγνο, ἐνῶ σ' ὅλη τὴν ἄλλη περιοχὴ ἔπεσε δροσιὰ.

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΡΝΗ

Κατά τήν διάρκεια τών φοιτητικῶν ἐξεγέρσεων στό Μπέρκλεϋ, στήν Καλιφόρνια, τήν δεκαετία τοῦ '60, οἱ ἀμερικανοί φοιτητές κατήγγειλαν τήν χρεωκοπία τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τά ἐξῆς συνολιστικά λόγια:

«Κύριοι, ὁ Θεός γιά τόν ὁποῖο μᾶς μιλάτε δέν ζεῖ. Καί ἡ ἴδια ἡ ζωή σας εἶναι νεκρή. Ἕνας Θεός πού δέν ἀγγίζει τήν ὑπαρξή μας, ἕνας Θεός πού δέν ἔχει σχέση μέ τό σῶμα μας, μᾶς εἶναι ἀχρηστος. Ὁ Θεός πού μᾶς σερβίρετε, εἶναι ἀπλῶς ἕνας Θεός πού σᾶς βολεῦει. Τόν χρησιμοποιεῖτε σάν ναρκωτικό, ὅπως ἐμεῖς χρησιμοποιοῦμε τήν μαριχουάνα. Ἄν ὑπάρχει Θεός, ἄς ἔρθει νά μᾶς βρεῖ ἐδῶ πού εἴμαστε».

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά σαφέστατη ἀπάντηση στό καίριο ἐρώτημα, πού - μέ τόσο ρεαλισμό - θέτουν τά ἀμερικανάκια καί κάθε σύγχρονος ἄνθρωπος. Κεντρικός ἄξονας τῆς ὀρθόδοξης Θεολογίας εἶναι τό ἱστορικό γεγονός, ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε **σάρκα**: «καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». Ὁ Θεός, ὄχι ἀπλῶς ἔχει κάποια σχέση μέ τό σῶμα μας, ἀλλά **προσέλαβε τό σῶμα μας, προσέλαβε ὀλόκληρο τόν ἄνθρωπο**, γιά νά τόν θεραπεύσει καί νά τόν σώσει.

Τό γεγονός αὐτό εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ σύμβολα τῆς Ἐνανθρωπήσεως. Μὲ αὐτό «προϊστορεῖ ὁ Γεδεὼν τή σύλληψη» τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος κατέβηκε στήν παρθε- νική μήτρα τῆς Θεοτόκου ἀπαλὰ καί ἀθόρυβα, σάν τή δροσιά πάνω στό μαλλί, «ὅπως κατεβαίνει ἡ σταγόνα πού πέφτει στή γῆ» (Ψαλμ. 71, 6). Ἡ Παναγία ἐνοιωσε σάν δροσιά, ἄν καί εἶναι φλόγα, τῆ θεία φύση τοῦ Χριστοῦ. Ἄντι νά καταφλεχθεῖ, ἔγινε «ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος». Καί στάζει τή δροσιά πού σβήνει τή φλόγα τῆς πολυθείας, δηλ. τὸ Χριστό. Γιὰ τοὺς πιστοὺς

Καί μιλοῦν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μέ μιά γλῶσσα πολύ προσιτή, ιδιαίτερα στοὺς νέους:

Ὁ Θεός, λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «μᾶς ἔπλασε μέ τήν ὁμορφιά νύφης, πού πηγαίνει στολισμένη σέ γάμο· καί ἐμεῖς αὐτὴ τήν ὁμορφιά τήν μετατρέψαμε σέ ἀσχήμια πόρνης». Καί ξέρετε τί ἔκανε, γιά νά μᾶς ξαναδώσει αὐτὴν τήν ὁμορφιά;

Ἀπαντᾷ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, καί μᾶς ἀφήνει ἀναυδούς: «Αὐτὴ τήν πόρνη τήν πεθύμησε ὁ Θεός! Καί ἔρχεται καί τήν ... παντρεύεται!» Καί σάν νά μὴ πιστεῦει καί ὁ ἴδιος στά μάτια του συνεχίζει: «Πρόσεξε καλά τί κάνει ὁ Θεός. Ἦρθε νά παντρευτεῖ τήν πόρνη, ἔτσι ὅπως ἦταν ἄσχημη! Καταλαβαίνεις πόσο τήν ἐρωτεύτηκε! Γιατί ὁ ἔρωτας τυφλώνει καί μπορεῖ νά σέ κάνει νά παραβλέπεις τήν ἀσχήμια τῆς νύφης. Ἔτσι ἔκανε καί ὁ Χριστός. Ἔστω κι ἂν ἦταν ἄσχημη, τήν ἐρωτεύτηκε καί τήν παντρεύτηκε. Καί μετὰ, σάν γαμπρός, τῆς ξανάδωσε τήν ὁμορφιά τῆς. **Τί γαμπρός εἶναι αὐτός, πού μπορεῖ νά ὁμορφαίνει μιά ἄσχημη νύφη!**», καταλήγει μέ ἐκπληξή ὁ ἅγιος Ἰωάννης.

Τό πῶς σημαντικό εἶναι ὅτι αὐτός ὁ καλλωπισμός δέν εἶναι ἕνα προσωρινό μακιγιαζ. Εἶναι μιά ὁμορφιά, πού - μέ τήν δύναμη τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ - νικάει τήν φθορά καί τόν θάνατο.

του ὁ Κύριος δέν εἶναι ἄνεμος πού συντρίβει τοὺς βράχους, οὔτε σεισμός, οὔτε φωτιά· ἀλλὰ πνοὴ δροσερή, «δρόσος Ἀερμών», πού δροσίζει καί φυλάττει ἀβλαβεῖς ἀκόμα καί τοὺς τρεῖς παῖδες στήν κάμινο τοῦ πυρός, ἔστω κι ἂν αὐτὴ πυρώνεται ἑπταπλασίως (Γ' Βασ. 19, 11-12, Ψαλμ. 132, 3, Δαν. 3, 49-50).

Ἐμεῖς; Τί προϋποθέσεις ἔχουμε, γιά νά βιώνουμε τήν παρουσία τοῦ Κυρίου σάν δροσιά μέσα στό καμίνι τῶν παθῶν καί τῆς ἁμαρτίας;

Πρωτ. Δ. Μ.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ Ἡ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ;

Η ψυχανάλυση σήμερα, για αυτούς που πιστεύουν ότι ο άνθρωπος είναι ένα εξελιγμένο ὄν (ζῶο), χωρίς προσωπική ευθύνη για τίς πράξεις του και φυσικά χωρίς ἔνοχες, ἀποτελεῖ ὑποκατάστατο τῆς ἐξομολόγησης.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχει πλήρη ἐπίγνωση ὅτι αὐτό πού ἔκανε εἶναι λάθος, θέλει κάπου νά τό εἰπεῖ γιά νά ξελαφρώσει! Καί φυσικά, δέν θά τό πεί στόν τυχόντα. Ψάχνει κάποιον πού νά ἀντιπροσωπεύει τόν ἠθικό νόμο. Προφανῶς, αὐτό πού ψάχνει δέν εἶναι ἕνας «καλός» ἀκροατής, ἀλλά ἡ συγχώρηση!

Ὁ ἄνθρωπος γιά νά ἐπανεέλθει στό σωστό δρόμο, ἔχει ἀνάγκη ἀπό κάποιον ὀδηγό-κριτήριο ἀνώτερο ἀπό τόν ἑαυτό του καί ἔξω ἀπό τόν ἑαυτό του. Ἐνα ἀλάνθαστο-ἀπόλυτο κριτήριο πού θά τόν βοηθήσει σάν μιά ἄλλη πιξίδα νά μή χάσει τό δρόμο του μέσα σέ ἕνα κόσμο γεμάτο σταυροδρόμια καί λαβύρινθους. Αὐτό τό κριτήριο, φυσικά, δέν μπορεῖ νά εἶναι ὁ «γείτονας» του! Μά οὔτε καί ὁ ἑαυτός του.

Εἶναι γενική διαπίστωση πῶς κανεῖς δέν αἰσθάνεται εὐχαριστημένος ὅταν ἡ καρδιά του εἶναι ἀνήσυχη καί φουρτουνιασμένη.

- Ὅπως ὅλη ἡ φύση «φωνάζει» γιά τήν ἀπελευθέρωσή της ἀπό τήν φθορά, ἔτσι καί ἡ συνείδηση «φωνάζει» γιά γαλήνη.

- Ὅταν μιά ξένη οὐσία εἰσχωρεῖ στό στομάχι, τό στομάχι, ἀδυνατώντας νά τήν χωνέψει, ἐπαναστατεῖ. Προσπαθεῖ, μέ κάθε τρόπο, νά τήν ἀποβάλλει.

- Ἐνα μόριο σκόνης μπαίνει στό μάτι. Καί τό μάτι, ζητεῖ νά τό ἀποβάλλει μέ τόν πόνο καί τὰ δάκρυα.

Αὐτό τό σῶμα, γιά τό ὅποιο - μέ τό δίκιους - τόσο νοιάζονταν οἱ φοιτητές τοῦ Μπέρκλεϋ, βρίσκει τήν τελική ὁμορφιά του «ἐν τῇ ἀναστάσει». Αὐτό τό σῶμα θά ἀναστηθῆ καί θά ἀφθαρτοποιηθῆ. «Αὐτό, καί οὐχ ἕτερον», τονίζει ὁ Χρυσόστομος, ἀπαντώντας καί στίς παλιότερες καί στίς σύγχρονες ἀνοησίες περί μετενσάρκωσης.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί μέ τήν συνείδηση. Ὅταν τήν βαραίνει κάποια ἁμαρτία, ψάχνει νά βρεῖ διέξοδο, νά ἀπελευθερωθεῖ!

Μερικοί προσπαθοῦν νά ἀποφύγουν τήν παραγμένη συνείδησή τους ἀρνούμενοι τήν συγκεκριμένη ἔνοχη. Ἄλλοι πάλι πιστεύουν πῶς ἂν παραδοθοῦν στίς ὀρέξεις καί ἐπιθυμίες τους καί στά κατώτερα ἔνστικτα, θά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τίς ἔνοχες καί θά βροῦν τήν πολυπόθητή τους χαρά.

Λάθος! Μεγάλο λάθος!

Τίποτα σέ ὀλόκληρο τό «βασιλείο» τῆς ψυχολογίας δέν εἶναι τόσο καταστρεπτικό γιά τόν ἄνθρωπο, ὅσο ἡ τοποθέτηση, ὅτι οἱ ἠθικές ἀναστολές δημιουργοῦν ψυχосωματικές δυσ-

 τουργίες καί ἡ μοναδική διέξοδος εἶναι ἡ ἀδοση στίς πρωτόγονες ὀρμές! Οἱ ὅποιες καταστρεπτικές παρορμήσεις πρέπει νά καταστέλλονται. Ἡ πειθαρχία καί ἡ αὐτοκυριαρχία δέν ἔβλαψαν ποτέ κανένα. Ἄτομα τά ὅποια ἀντέστρεψαν αὐτόν τόν ὑγιή κανόνα, κατέληξαν νά γίνουν, κατά διαφόρους τρόπους, περισσότερο νευρωτικοί ἀπό τούς νευρωτικούς!

- Θέλεις νά βρεῖς τήν ἐσωτερική σου ἰσοροπία;

- Θέλεις νά ἀπαλλαγεῖς ἀπό τόν ἐφιάλητη τῆς ἔνοχης;

- Θέλεις μιά γαλήνια ἤρεμη ζωή;

Τό φάρμακο εἶναι ἕνα:

- Ἡ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὁμολογία, ἡ ἐξομολόγηση.

Ἡ ἐξομολόγηση, ὄχι μόνο σέ ἀπαλλάσσει ἀπό τήν ὅποιαδήποτε ἔνοχη, ἀλλά ξερριζώνει καί τό ἴδιο τό κακό πού ἐμφωλεῖ μέσα στήν καρδιά σου· συμφιλιώνοντας ταυτόχρονα τήν ψυχὴ μέ τόν Θεό καί τήν ψυχὴ μέ τόν ἑαυτό της!

FULTON SHEEN, Καθηγητής Ψυχολογίας
(Μετ.: Αρχιμ. Α. Μ.)

Μέ ἄλλα λόγια ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά σώσει ὄχι μόνο τήν ψυχὴ μας ἀλλά καί τό σῶμα μας. Καί ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης, τό Πάσχα, εἶναι πρωτίστως πανηγύρι γιά τήν σωτηρία τοῦ σώματός μας. Γιά τήν ἀνάστασή του.

Ἀρχιμ. Β. Α.

Άγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου

ΓΙΑΤΙ ΑΝΑΒΑΛΛΕΙΣ;

Μέχρι πότε θά παίζουμε μέ τήν ψυχή μας;

Οί ήλικιωμένοι ἄς καταλάβουν ὅτι σύντομα θά φύγουν καί ὅτι ἄρκετά «χάρηκαν τή ζωή τους». Ἐν βέβαια ἐπιτρέπεται νά λέμε χαρά τήν ἄσωτεια. Ἐς ἐκμεταλλευτοῦν λοιπόν ἔστω καί τώρα τήν εὐκαιρία πού τούς δίνει ὁ φιλόανθρωπος Θεός νά πετάξουν ἀπό πάνω τους κάθε ἄμαρτία καί νά κερδίσουν τήν αἰώνια ζωή.

Οἱ νεώτεροι, νά σκέπτονται ὅτι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου εἶναι ἄγνωστη. Γι' αὐτό οἱ πνευματικές ὑποχρεώσεις «δέν σηκώνουν» παζαρέματα. Διαβάζουμε στήν Ἁγία Γραφή «*μή καθυστερεῖς νά γυρίσεις στό Θεό μέ τήν μετάνοια καί μήν ἀναβάλλεις ἀπό μέρα σέ μέρα, γιατί δέν ξέρεις τί θά φέρει τό αὔριο*» (Ἐκκλ. 5, 8).

Στήν ἀναβολή ὑπάρχει κίνδυνος καί φόβος. Ἐνῶ ἡ χωρίς καθυστέρηση μετάνοια σώζει. Μένε λοιπόν ἀκλόνητος στήν ἀρετή. Ἐτσι, ἂν φύγεις νέος, δέν ἔχεις νά φοβηθεῖς τίποτε. Ἐν πάλι φύγεις γέρος, θά εἶσαι φορτωμένος μέ πολύ πνευματικό πλοῦτο. Ἀλλά καί ἐδῶ θά ζήσεις διπλά εὐτυχισμένος. Γιατί θά ἔχεις γλυτώσει τήν πίκρα τῆς ἁμαρτίας καί θά ἔχεις γευθεῖ τήν χαρά τῆς ἀρετῆς.

Πόσο ἀδικεῖς τόν ἑαυτό σου, ὅταν δέν ἀποφασίζεις νά κοπιᾶσεις λίγο στή σύντομη τούτη ζωή, γιά νά ἐξασφαλίσεις τήν ἀτελεύτητη μακαριότητα πού σου ὑπόσχεται ὁ Θεός!

Τί καλό βρήκες στήν ἁμαρτία; Ὑπάρχει φορά πού τήν ἔκανες καί δέν κατηγόρησες σὺ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό σου; Ἡ συνειδησή σου σιώπησε ποτέ; Σταμάτησε λοιπόν τό κακό. Δόξασε τόν Θεό πού δέν σέ πῆρε τήν στιγμή πού ἁμάρτανες. Ζήτα του καιρό γιά μετάνοια. Ὅχι γιά νά ξαναρχίσεις τά ἴδια. Πολλοί πέθαναν τήν στιγμή πού ἁμάρταναν. Πρόσεξε μή τό πάθεις.

Θά πεῖς:

-Ἀλλά ὁ Θεός ἔδωσε προθεσμία σέ πολλούς. Μετανόησαν τήν τελευταία στιγμή καί τούς δέχθηκε στή Βασιλεία του.

-Καί τί μ' αὐτό; Εἶσαι σίγουρος ὅτι θά δώσει προθεσμία καί σέ σένα;

-Ἴσως μοῦ δώσει....

-Ὡραία ἀπάντηση! Παίζουμε μέ τήν ψυχή μας; Τό αντίθετο ἔπρεπε νά πεῖς: «Τί γίνεται ἂν ὁ Κύριος δέν μοῦ δώσει καιρό μετανοίας;»

Ἐτσι σκέψου. Θά εἶσαι σέ κάθε περίπτωσι κερδισμένος.

Ὑπάρχει λογικός ἄνθρωπος πού ἐπιχειρεῖ σπουδαῖο ἔργο καί ξεκινᾷ μέ πιθανότητες; Χτίζεις σπίτι μέ ἀνεπαρκῆ θεμέλια, γιατί ἴσως σταθεῖ καί μ' αὐτά; Ἐν στά ἐπίγεια προσέχεις τόσο, γιατί παίζεις κορώννα-γράμματα τήν ψυχή σου; Ἐπικαλεῖσαι τήν φιλοανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Naί, ὁ Θεός εἶναι φιλόανθρωπος καί ὅλοι ζητᾶμε τό ἔλεός του. Μά νά πού ἔφυγαν τόσοι καί τόσοι ἀπροετοίμαστοι. Τί νόημα ἔχει νά σου δίνει καιρό καί νά μήν τόν ἀξιοποιεῖς;

Ὅποιοι ἀδιαφοροῦν στά νειάτα τους, θά ἀδιαφοροῦν καί στά γηρατεῖά τους. Καί χάνουν ἄσκοπα τή ζωή τους κατά τό ψαλμικό: «*ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτῶν*» (Ψαλμ. 77, 33). Θά τολμούσαμε νά ποῦμε γιά μερικούς: Μακάρι νά «*ἐξέλιπον*» στή ματαιότητα οἱ ἡμέρες τους καί ὄχι στήν ἁμαρτία.

Λοιπόν. Ἐς ἀφήσουμε τήν κακία. Καί ἄς ἐπιστρέψουμε τώρα στόν Κύριο γιά νά κερδίσουμε τά ἀγαθά πού μᾶς ἔχει ὑπόσχεθεῖ.

(Ὁμιλία ΚΒ' στήν Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, ΕΠΕ τ. 19, σ. 568-574)

Διασκευή, Ἀρχιμ. Ν. Κομπ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσοστόμος

Ἐπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουσιδῆς*

ΜΑΡΤΙΟΣ 2014 * Ἀρ. Φύλλου 368* Ἔτος ΛΔ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

